

Tar Károly Szárnyalj szabadon!

Tar Károly

Szárnyalj szabadon!

versek

9 789638 866370

**Debrecen
2014**

Tar Károly

Szárnyalj szabadon!

Tar Károly
Szárnyalj szabadon!
versek

Debrecen
2014

Szerkesztette:
T. Szoboszlai Katalin
Vincze László

© **Tar Károly**

ISBN 978-963-88663-7-0

Készült:
a Kapitális Kft. nyomdájában
Debrecenben, 2014-ben

Szárnyalj szabadon!

Szárnyalj szabadon!

Szárnyalj szabadon,
mint a szőke szellő,
mint a villám között
szálldogáló felhő,
mint a száraz levél,
mit ledobott a szél
és ott fent kavarog
az orkán közepén!

Szárnyalj szabadon,
mint a kitörő fény,
mint a végtelenben
úszó mindenség,
mely áttörve
időt és tért
vágat
a világ tetején!

Szárnyalj szabadon,
mint az őserő,
mely félredob
minden kétkedőt
és szétfeszít
ajtót, ablakot,
görcsökbe kötött
csillagot!

Szárnyalj szabadon,
mint a gondolat,
amely elsodor
titkos sorsokat,
amely összeköt
messzi pontokat
és egekbe emel
magas tornyokat!

Szárnyalj szabadon,
mint a kismadár,
mely útja közben
furulyál,
csápol,
csapkod,
danolász
és kergeti a fénysugárt!

Szárnyalj szabadon,
mint a szabad szél,
mint a
végtelenbe futó
furcsa fény,
mint a
béklyót vesztett
emberség!

Légy hű önmagadhoz!

Légy hű önmagadhoz,
ha szorongat a mámor
és kösd a lelket
kemény akácfához!

Ne hagyd, hogy öleljen
mindenféle tábor
és szavad forogjon
napraforgó lábon!

Ne hagyd, hogy szívedet
megcsapják a lángok
és arcodat köpdössék
az utcai lányok!

Ne hagyd, hogy hitedet
elhordja a szél
és markodban maradjon
a megvakított fény!

Légy hű önmagadhoz,
mint virág a fához
és fordulj tiszta arccal
a szíved szavához!

Ne hagyd, hogy elnémítsák

Ne hagyd, hogy elnémítsák
az esti harangot
és börtönbe zárják
a fénylő csillagot,
hogy ostorral csapkodják
a kiáltó szót
és pórázon vezessék
a néma rádiót.

Ne hagyd, hogy szócsövek
zengjék a mámort
és ligetet fessenek
a kiszáradt fákból,
hogy arasznyi fényben
lengessék a zászlót
és új cipót szegjenek
a földre hullt morzsákból.

Ne hagyd, hogy csak némák
szóljanak szabadon
és ők hangszereljék
a megírt dallamot,
hogy csak egynemű karból
szóljon az ének
és ne csevegjen sehol
másfajta lélek.

Megálltad a helyed

Megálltad a helyed,
ott a tarlóháton,
ahol tövisek közt
szúrnak a fullánkok,
ahol sebzett csókok
ölelgetik egymást
és tüzet gyújtanak
a fájdalom arcán.

Megálltad a helyed,
hol szabad lett a szél,
ahol versenyt futott
a napsugaras ég,
ahol nincs kímélet
a tarlók között,
de van suttogás
véres csonkok mögött.

Megálltad a helyed,
mert tiszta maradtál,
mert nem adtad el lelked
az ócskás piacán,
mert nem gyilkolni
akartad a rémet,
hanem fölszántani
a kopaszra nyírt földet.

Megálltad a helyed,
de szegény maradtál,
nem hullt tarisznyádba
kisült libamáj,
nem lett sarokház sem
a Duna-parti réten
s nem lett aranyból
a felhőcsonk a szélben.

Megálltad a helyed
és csillag lett az égen
s nyugodtan fürödhetsz
a felvillanó fényben.
Álmaidban messze,
messze, messze szállsz
s vidáman fújod majd
a büszke trombitát.

Álmodjunk most egyet

Álmodjunk most egyet,
szálljunk a föld fölé,
vegyük úgy, hogy ott
minden csodaszép.

***

Az emberek tiszták,
szavuk aranyat ér,
amit ma mondanak,
az még holnap is él.
Nem forognak mindig
a fénylő nap felé,
árnyékben is szedik
az érett gesztenyét.

Tisztelettel szólnak,
ha valami fáj,
ha a csillagok közt
szikrák tüze száll,
ha nem egyformán nézik
a felkelő napot
és nem ölel mindenki
egyazon csillagot.

Igazat mondanak
és nem gagyog a beszéd,
a szegény is tudja,
hogy kétszer kettő, négy.
De jól látják azt is,
hogy merre fut a fény,
hol kötnek májusfát,
ha elmúlik a tél.

Keményen dolgoznak
s az érték lett a bér.
Nem a tisztség számít,
hanem a megformált gép,
a cseresznye, a meggy
vagy a szép festmény,
a fölnevelt birkanó
vagy a gyógyító remény.

Álmodni is mernek,
mert felhőtlen az ég
s nem kurjongatnak,
hogy ragyogjon a fény.
Nem kifacsart programok
vezérlik a vezért,
hanem nyitott szívre
épül fel az egész.

Álmélkodva nézem

Álmélkodva nézem
azt a nagy csodát,
ahogy eladják
az üres tarisznyát,
ahogy kibeszélik
a semmit a sorból
és koccintanak rá
egy jófajta borból,
ahogy butítják
a báméskodó népet
és szedik a markukba
a csillogó fémet,
ahogy bömböltetik
a hazai harsonát
és néma csendre fogják
a zengő zongorát,
ahogy forgatják
a törvényeket
és magukhoz csábítják
a hívő lelkeket,
ahogy kergetik
a kemény köveket
és ölbe kapják
a simuló szenteket.

Tépd ki a szívemet!

Tépd ki a szívemet,
ha virágra szállok,
ha illatok csókjában
gerincem formázom,
ha szellők suttogása
bénaságra csábít
és nem látom azt,
ami vérben ázik!

Tépd ki a szívemet,
ha nem veszem észre,
hogyan szakad a felhő
a kóborló szélben,
hogyan remeg a lélek
ha vércsepp száll a fényben
és bánatot öntöznek
a kiszáradt réten!

Tépd ki a szívemet,
ha csatasorba állok
és dűnnyögöm mindazt,
amit estig látok,
hogyan szétszakadt szavakkal
kergetik az álmod
és fürdetik a hajnalt
fáradt pocsolyákon!

Tépd ki a szívemet,
ha nem kiáltok nagyot,
ha nem verem szét
a tunya tegnapot,
ha nem fogok kézbe
villogó kardlapot
és nem csábítom csókra
a bátrabb holnapot!

Ahogy a madár száll

Ahogy a madár száll
sorsát ölbe fogva,
úgy repülj te is
föl a csillagokba!

Vidd az elmúlt időt
síró angyalokkal,
elveszett álmokkal,
sorstalan sorsokkal!

Vidd a hajnal fényét,
a szépség reményét,
vidd a földkerekség
tisza emberségét!

Vidd most mind magaddal,
könnyet a víg dallal,
a csodás szerelmet
a sárba hullt csókkal!

Szorítsd ökölbe!

Szorítsd ökölbe
mind a két kezed,
ha nem hagyják szállni
a szabad éneket,
ha görcsöt kötnek
a sima fűzfára
és ráijesztenek
az alvó madárra!

Szorítsd ökölbe
mind a két kezed,
ha fegyverrel védik
a gyarló szenteket,
ha szárnyatlan szállnak
a délibáb felett
és szavakkal szorítják
a hívő lelkeket!

Szorítsd ökölbe
mind a két kezed,
ha veszni hagyják
az ősi szellemet,
ha szűz földekre hajtják
a fosztó népeket
és föld alá szántják
a virágzó életet!

Szorítsd ökölbe
mind a két kezed
ha tollba diktálják,
mikor, mit tegyek,
ha újra egyesek
köszöntik a hajnalt,
vívják fent az égen
a szellemi párbajt!

Szorítsd ökölbe
mind a két kezed
és morzsold az imát
a messzi végeken,
kössél sarkantyút
a csizmád sarkára
és járjad a táncot
a részeg kocsmában!

Kergetem a sorsom

Kergetem a sorsom

Kergetem a sorsom
s futok utána,
de csak megtépve
érek a nyomába.

Mindig gyorsabban megy,
mint ahogy szeretném,
ahogy a lelkembe
vágyakat ültetnék.

Sosem marad időm
arra, hogy becézzem,
hogy a forgó szellemet
jobban megismerjem,

arra, hogy legalább
estéket kérjek,
s fénylő csillagok közt
önmagamat mérjem,

hogy fölszedjem a sátram
és gyöngyszemre találjak,
hogy a zöld mezőkön
napsugarat lássak.

Nem tudok mást tenni,
csak a sorsom tépni
és a kősziklákon
hajlékot keresni.

Gyakran gondolok már

Gyakran gondolok már
az utóbbi években,
vajon mért születtem én
ebben az időben?
Mit kaptam és hoztam
ennek a világnak
és számít-e a sorsom
a világ sorsának?

Tettem-e valamit,
ami emberi,
amit az ember
a polcra felteszi,
ami túléli
a hétköznapiakat
és legyőzi
a silányságokat.

Nem tudom, nem tudom,
nem is tudhatom,
talán majd egyszer
elolvashatom.
Megnézem ott fent
a csillagok állását
és lelopkodom róla
a tettem jóságát.

Messze van már nagyon

Váradí emléké

Messze van már nagyon,
de mégis bennem él,
hogy kergettem a labdát
az utca közepén.
Bizsergett már bennem
a férfias legény
és futottam is sokat
a csillagok felé.
Nem tudtam persze,
mért csapong a fény,
mért vágyom annyira
a csókos ég felé.
Inkább kacérkodtam,
hogy jön velem a szél
és megmászom a hegyet,
ha lelkünk összeér.
Sokat is csalódtam,
mert poros volt az ég
s nem tudtam forgatni
a szépség szent lelkét.
Csak az ösztön hajtott,
nem a tiszta fény,
hiszen még csak álmodozott
bennem a remény.

Hogy szerettem hajdan

Hogy szerettem hajdan
lovakat hajtani,
kinn a határszélen
nagyokat vágtatni.

Megfogtam ilyenkor
a gyepelő két szárát
és versenyre hívtam
a szellő szép szárnyát.

Recsegett, ropogott
minden a szekéren,
szinte szét is esett
a hajsza menésben.

Én meg csak csodáltam
s megdöbbenve néztem,
hogyan fut a fény velünk
kurjantós kedvében.

Álmomban az este

Álmomban az este
messze, messze jártam
és a csillagokról
piros rózsát vágtam.
Elkaptam a szélvihar
vágató elejét
és markomba fogtam
pusztító erejét.

Az óceánban
száraz gödröt ástam
és a fellegekkel
szárnyatlanul szálltam.
De amikor hazafelé
újra otthon jártam,
megbotlottam
egy gödrös utcában.

Csillagok, csillagok

Csillagok, csillagok,
csillagos hajnalok,
de sok szépet adtak
nekem az angyalok.

Korán megfürdettek
a csüngő napsugárban
s lelkembe öntöttek
égő tűszikrákat.

Szelek szálltak velem
tüzes paripákkal
s ölelték a szívem
csókos csalfasággal.

Amerre csak néztem,
ballagtak a fényben
s mindenütt csodálták
a hajnalt az égen.

Nem szólok már bele

Nem szólok már bele
a most zajló perekbe,
elszaladt a sorsom
a messzi keletre.

Idegenül nézem,
hogy marják egymást,
hogy tépik szét
az isteni bibliát.

Nem is vita ez már,
nem is pereskedés,
a gyűlölet harca ez
a győztes hatalomért.

Néha már úgy érzem

Néha már úgy érzem,
nem kell kardoskodni,
nem lehet a kötelet
cérnával szaggatni.

Eltemetem magamat
a közöny erdejében,
nem csapkodom lovamat
a mocsár sűrűjében.

Had süllyedjen a pizok
a ragacsos sárban
és a sorstalanság
a füstös kalyibában.

De ha mindent így hagyunk
egy töredezett ágon,
igen hamar szétesünk
ezen a világon.

Naponta születed

Édesanyámnak

Naponta születed
az isteni csodát,
hisz válladon hordtad
az egész határt.

Amerre jártál,
szálldogált a szél
s ölelte lelkedet
a kacsingató fény.

Bent, a szíved táján
szorongott a szép
s kergette ajkadon
az elhullott reményt.

Nem bánkódtál sokat,
bár hűvös volt az éj
s nem adott sok csókot
a rád boruló ég.

Nem volt csillogás sem,
nem volt dáridó,
tarló hátán szedted
az életnek valót.

Törted a kenyeret,
raktad tarisznyába
s fűzted az éveket
könyörgős imákba.

Csodáltad a napot,
a hajnali illatot
s a lelkedhez szóló
esti csillagot.

Milyen szépen vártad az estét

Milyen szépen vártad az estét
a lemenő nap isteni keresztjét,
hozzá simultál a csüngő sötéthez
és imát mormoltál a féltő reményhez.

Mintha az ágyban hosszú útra mennél,
mindent pontosan a helyére tettél.
Felhúztad az órát hajnali csörgésre
és elfújtad a lámpát, mintha már örökre.

Vitt aztán az álom szebbnél szebb csodákba,
tarka pettyes szoknya táncos ritmusába,
vitt a szüret hangos mosolyába,
vitt az ifjúság boldog csillagába.

Aztán meg se vártad az óra csörgését,
fogadtad a reggel hangos köszöntését.
Fölraktad a tejet a tüzes tálkába
és elindultál újra a tegnap nyomába.

Sok, sok éve már

Sok, sok éve már,
hogy engem itt hagytál
és egy öreg este
madárként elszálltál.

Alig volt már veled
valami a múltból,
elfogytál csendesen,
mint a jó öreg bor.

Biztos könnyen szálltál,
hisz lelked is tiszta volt
és a szárnyaidon
madárdal dalolt.

Ahogy fönt röpködtél
és az idő szaladt,
csillagok gyúltak ki
a sötét ég alatt.

Hozzád is hajoltak
s köröttek kört fontak
és a jóságodért
hosszú imát mondtak.

Hogy ragyog a csizmám

Édesapámnak

Hogy ragyog a csizmám,
ha nyomodba lépek,
ha kukoricát hántok
vidám asszonynéppel,
ha szőlőt szedek
puttonyos vedérbe
és a búzát vágom
lépésnyi előnnyel.

Hogy ragyog a csizmám,
ha nyomodba lépek,
ha lúdtollat tépek
kispárnám ölébe,
ha babszemet dobok
a kapám gödrébe
és diófát ültetek
a napsugár kedvére.

Hogy ragyog a csizmám,
ha nyomodba lépek,
ha nem felejttem soha
megőrzött emléked.

Szedek neked

Szedek neked
mezei virágot
és az égről
esti holdvilágot.

Kötök hozzá
csillogó gyémántot,
napfényben ragyogó
csábos délibábot.

Elhozom neked
a suttogó estét,
a sötét éjszakákon
álmodozó regényt,
a fényt, a kéjt,
a forró szenvedélyt
és a csókomra ébredő
hajnali reményt.

Olyan most a szemed

Bogikámnak

Olyan most a szemed
fénylő csillogása,
mint hajnalban az ég
kéklő hasadása,
mint a futó felhő,
mely átszalad a fákon
és ráhajol a földre
simogató szárnyon.

Olyan most a szemed
fénylő csillogása,
mint az apró gyermek
kedves mosolygása,
mint a szálló szavak
röppenő csodája,
mint a virágoskert
legszebbik virága.

Sosem tudom

Sosem tudom
visszaadni néked
azt a csókot,
amit adtál nékem,
azt a hitet
és szerelmes létet,
amit szemed csillogása
sugárzott a fényben.

Sosem tudom
visszaadni néked
azt a csókot,
amit adtál nékem,
azt a jót
és simogató szépet,
amit karjaid közt
adott meg az élet.

Olyan könnyű minden

Olyan könnyű minden,
ha együtt vagyunk,
ha göröngyös úton
együtt futunk,
ha nem látjuk a célt,
de fogjuk egymás kezét
és markoljuk a hajnal
napfényes erejét,
ha sír a fájdalom,
mert beteg vagyok,
érezem, hogy mellettem
a szíved dobog,
ha nem érjük el
a csüngő cseresznyét,
ölemben kaplak
és szedjük a reményt,
ha egyedül félek
mert sötét az ablakom,
hozzád szaladok
és csillagot csiszolok.

Hogy nyűjük magunkat

Hogy nyűjük magunkat,
ma már fel se nézünk,
megyünk, mint a vak ló
és néha enni kérünk.

Az idő meg szalad,
csak futunk utána,
számoljuk, ami még van
a hátsó szobában.

Minden úgy lekopik,
elfárad a fény is,
botorkálunk emléünkben,
aztán ágyra térünk.

Álmainkban felfrissülünk,
birkózunk a széllel
s megcsaljuk az estét is
odafent az égen.

Óh, te csodás szépség!

Óh, te csodás szépség!

Óh, te csodás szépség,
kegyelmes istenség,
hol és merre jártál,
mikor dörgött az ég,
mikor jégeső
verte a fákat
és szélvész cibálta
a búzatáblákat,
mikor csúnya cseppek
csurogtak a tálba
és ömlött a sáros víz
a tiszta szobákba,
mikor hozzád mentek
az ima házába
és villám csapott
a templom tornyába,
mikor égre néztek
és rettegve féltek
s az isteni szentségtől
oltalmat kértek?

Hol és merre jártál,
hogy minket nem láttál,
hogy a félő népségnek
kegyelmet nem adtál
és a pusztító viharban
oly messze maradtál?

Száraz ágakon

Száraz ágakon
csüngenek az árnyak
s tépett tollakkal
repkednek a vágyak.

Nincs már sok esély
a szabad szárnyalásra,
öreg lovaknak
hajnali futásra.

Kint az erdők szélén
csendes suttogásban
várni kell az estét
a csillaghullásban.

Jöjj el hozzánk újra!

Jöjj el hozzánk újra
szép karácsony este
és öntsél a szívünkbe
jót és áldott cseppet.

Hozzál békességet,
álmot, reménységet
és a gyermekeknek
szerető szépséget.

Hozz a szegényeknek
finom, friss kalácsot,
meleg szobában
nyíló vadvirágot.

Hozzál sok-sok estét,
a legénynek menyecskét,
a fáradt embereknek
újraszült szerencsét.

Hozz a hontalannak
kenyeret és sót,
hozzál a lelkeknek
igazra csábítót.

Hozz az öregeknek
ölelkező szót,
hozzál mindenkinek
valamilyen jót.

Csak ülnek, csak ülnek

Csak ülnek, csak ülnek
és félve reménykednek,
hátha csendes lesz
a hosszú, hosszú este,
hátha megnyugszik már
az a vérnyomás
s nem kergeti fent
a magas számolást,
nem kell újra, megint
tablettákat szedni
és a szédült perceket
álomba kergetni,
nem kell méregetni,
mennyi most az állás
s kell-e egy kis séta
vagy valami más.
De hát el se múlik
ez a kis izgalom,
már is itt sírdogál
az újabb fájdalom.
Most meg a derékban
nyüszít a szenvedés
és a gyógyulásra
nincsen sok remény.

Elszaladt az idő,
öreg lett a márka,
ki kéne cserélni,
de hát nincsen párja.
Nincs is most mit tenni,
le kell hát feküdni
és a hosszú éjszakát
valahogy kibírni.

Ne szeresd az éjszakát!

Ne szeresd az éjszakát,
ha a szörnyet hozza rád,
ha eldugdossa a napot
s betakarja a csillagot,
ha ölbe kapja a felhőket
és nem ad fröccsöt a szőlőnek,
ha szöget ver az estébe
és vihart hoz a keblében,
ha holddal próbál csevegni
és nem is akar virradni,
ha nem kér áldott szentséget
a hajnali miséknek!

Milyen lesz az édes álom?

Milyen lesz az édes álom,
ha fölöttünk lesz már a föld
és a sűrű csend orcáján
könnyet ejt az örökzöld?

A sárguló levelekből
takarót hord az őszi szél
és kiteríti szárnyait
a ránk boruló kéklő ég.

Mintha minden búcsút venne,
integet a messzeség,
valahol a hegyeken túl
vár reánk az öröklét.

Ne hidd, hogy most...

Ne hidd, hogy most már
mindent megtettél
s a széllel sétálhatsz
a felhők közepén,

hogy elhagyhatod már
az isteni szentséget
és egyedül futhatsz
erdőn, mezőn, réten,

hogy kitepheted lelkedből
a csendes alázatot
és kidobhatod markodból
a síró sajnálatot.

Ne hidd, hogy a hajnal
mindenen áthatol
s nem kell a sötétben
nyitnod az ablakot.

Óh, te fényt fakasztó

Óh, te fényt fakasztó,
gyönyörű tavasz,
hozd el szívünknek
a napsugarat,
hozd el a fényt,
a tiszta reményt,
hozd el
az emberek szeretetét,
hozd el a jót,
a csókra csábítót,
hozd el a gyermeknek
a csörgő mogyorót,
a messze tekintő
szépről álmodót,
hozd el nekik
az aranyhalat,
a csillagokon csüngő,
boldog tavaszt!

Óh, te drága, jó...

Óh, te drága, jó
    áztató eső,
mióta várunk rád
kint a volt mezőn.
    Mióta nézzük
    a kéklő eget
és fújjuk lelkünkben
    a frissítő szelet,
    mert szomjas itt
    már minden,
    a föld, a fa, a só,
csak a remény maradt
    istennek való.
    Önteni kéne hát
    dézsából a vizet,
    hogy felébresszük
    a fonnyadt életet.
    Önteni, önteni,
    dézsából önteni,
    hogy felfalja a föld
    szomjazó álmait.

Tavaszi sóhaj

Tavaszi sóhaj csüng a fákon,
pattannak az ébredő álmok,
futnak a felhő karikák
s bégetnek a pici báránykák.

A földön is mozdul már a lét,
kidugta fejét egy sárga fürgeség,
a rózsák is bimbót bontanak
s a napos ég felé forognak.

A levegőben is duruzsol a fény,
csiripelnek az apró kis fecskék,
sóhajok szállnak a dél derekán
és a szépség ül a remény ablakán.

Milyen szép és csodás

Milyen szép és csodás
a nyárvégi este,
ahogy lassan ereszkedik
a szürkület szele,
ahogy az égi fellegekből
ölünkbe hull a langyos szél
és arcunkat simogatja
a bársonybőrű esti fény.

Mintha nem is este lenne,
olyan könnyű az ébrenlét,
visz a pelyhes, puha szellő
a csillagokhoz felfelé.
Aztán egyszer csak megállunk,
majd visszafelé ballagunk
s megöleljük, megcsókoljuk
a nemrég látott otthonunk.

Építs bátran nagy tornyokat!

Építs bátran nagy tornyokat,
rakj föléjük csillagot,
kösd a követ a kövekhez,
csillagot a csillaghoz!

Lépegess a nagy csizmával
méterekből jó nagyot,
kapd a zsákba a szerencsét
és markodba a holnapot!

Szedd szálanként a virágot
és köss belőle szép csokrot,
rázd a csókkal az öledbe
a hajnali harmatot!

Mennyi mindent köszönünk

Mennyi mindent köszönünk
a fénylő napsugárnak,
a délben ránk pirító
tüzes kis kazánnak.
Fölkelti a reggelt,
a hajnali fénnel
és friss csemegét szór
a zöldellő rétre.
Sok-sok cukrot ad
a meggynek, a dinnyének,
a fürtökben csüngő
csemege szőlőnek.
Érleli a kalászt
a búzaföldeken
és csendben fölszippantja
a bűzös cseppeket.
Meleg vizet ad
a fürdőző népnek
és szénát szárít meg
sok ezer tehénnek.
De életet ad még
a földnek, az égnek,
a tévelygő szélnek,
a sóvárgó reménynek
és ki tudja még
hányféle szegénynek,
világot építő
sejtnék és cseppségnek.

Mennyivel jobb

Mennyivel jobb,
ha neki is jó,
ha egyszerre dobbant
a vágató ló,
ha kétfele vágjuk
az aranydiót
és együtt markoljuk
a fehér cipót.

Igazat mond

Igazat mond,
százat is cserébe,
ha átlépünk
a fölszántott mezőre.

A csend

A csend, a csend,
a csendet szeretem.
Csendben fut a fény
a kéklő egeken,
csendben születik
a legtöbb szerelem.

Csendben szól
a halk muzsikaszó,
csendben szól
a szótlán szószóló
és csendben szól
a végső búcsúszó.

Hull a sárga levél

Hull a sárga levél,
hull a csillagos ég,
lehull az életünk is,
ha elfárad a remény.

Mint egy régi sámán

Ujváry Zoltánnak

Olyan vagy, mint egy régi sámán,
csillagot forgatsz vékonyka kis pálcán.

Magad köré gyűjtöd a titkok tudóját
és szellemed szórod szét
holdfényes éjszakán.

Lent, a pincében, a varázsszekrényben,
kisüstit öntesz a lélek lelkébe.

Halkan mesélsz az égről, a fényről,
a csápos cincérről,
a nádvágó ember isteni hitéről.

Ülnek körötted és csendben hallgatnak
és a poharakból
finom bort csavarnak.

Fölnéznek az égre, a pince tetejére
és ott úsznak a lányok gyönyörű fehérben.

Megfogják gyorsan egymás kezét
és futnak a pince tetején.

De az évek már úgy elszaladtak,
hogy a futásban nagyon lemaradtak
és a lányok bizony
messze elfutottak.

Erre a poharat újra megfogják
és fogalmazzák a holnapi imát.
A köszöntőt az öreg sámán mondja
és az angyalokat a földre lehozza.

De az angyalokkal csoda történik
s emlékeikből a múltat idézik
és a falakra Hollót vetítik.

Képek, a mester képei
szállnak a falra
s a világot hozzák
a kifeszült vásznakra.
A kopott kis pincében
Holló Lászlót nézik,
az ő színeit, szépségét beszélnek.

De szólnak még
sok minden másról,
a házról, a fákról,
a művészet titkáról,
álomról, barátról,
az elszállt sóhajról
és az élet sokszínű arcáról.

A beszélgetés végén
mindenki úgy érzi,
hogy jó volt most eljönni,
jó volt most itt lenni,
hallgatni, csevegni, mesélni
és az isteni csodát
magukkal elvinni.

Holló László: Fuvaros szekér című képe előtt

Ahányszor csak nézzük,
mindig többet látunk
és a csoda előtt
megdöbbenve állunk.

Állunk és nézzük,
szinte ölbe vesszük,
markoljuk, forgatjuk,
tenyerünkbe tesszük.

*

Könnyedén dobta
színeit a fénybe
és rakta a szépség
ölelő kezébe.

Ahogy felfestette,
már mozdult is az élet
és feszengett a nyár
a dübörgő szélben.

Fények és árnyak
úsznak egymásba
s viszik a vihart
tomboló határba.

Szinte félelmetes,
ahogy csüng az égen
és ráhajol a sötét
a menekülő fényre.

Nem is képet látunk,
a valóság dübörög
és a remény félelme
lelkünkben könyörög.

Félünk mi is,
mint a vágató mén
és mégis csodáljuk
ezt a tüneményt.

Csodáljuk ezt a szépet,
ezt a valóságot,
ezt a képbe álmodott,
teremtett világot.

Szétszakadt a világ

Szétszakadt a világ

Szétszakadt a világ,
marja a markát,
mintha idegen vér
festené az arcát.

Nem tudni, mit akar,
mért gyűlölik egymást,
mért keresi a gonosz
az ölni tudó márkát?

Titkon üzengetnek,
kergetik a sátánt
s gyilkos fegyvereknek
felverik az álmát.

Nem vigasztal az

Nem vigasztal az,
hogy jelenünk se fénylik,
hisz a múltunk is
ezer sebből vérzik.

Nem markoltuk meg
a szebb jövő sorsát
és veszni hagytuk
a csillagok útját.

Fáradt erőkkal
forgattuk a földet
és nem hozott virágot
a megtervezett élet.

Csak húztuk az igát,
kergettük az álmot
és ölünkbe kaptuk
a könnyű délibábot.

Emeltük, emeltük
a napi jegyek árát
és föld alá temettük
a sorstalanok vágyát.

Nem segített az sem,
hogy öntöztük a tölgyfát,
mert gondoskodó bábák
letörték az ágát.

Hulló csillagok

Hulló csillagok
járják az eget,
dühösen tépdesik
a fellegeket.
Mintha nem is ők
estek volna,
hanem fellegekről
csüngene a sonka.

Tépik, tépik
a füstös falatot,
közben elfelejtik
a lehullt csillagot.
Aztán hazatérve
a poros pusztába
győztes dalt dalolnak
egymás nyakában.

Vajon merre?

Vajon merre,
hol kopog a hajnal,
hol veri a csendet
a siránkozó angyal,
hol mond biztató szót
a munkát adó ember
s hol könyörög csókért
az ágyban fekvő gyermek?

Vajon merre,
hol kopog a hajnal,
hol kap nyugodalmat,
aki szótlan hallgat,
hol pattanhat talpra,
aki sárban ázik,
aki félelmében
önmagától fázik?

Vajon merre,
hol kopog a hajnal,
hol teszi emberré
a rettegő szívbajt,
hol ölelkezik
pusztával az ég
és szór ránk szerelmet
az elvadult emberség?

Mettől meddig terjed?

Mettől meddig terjed
az emberi lét,
meddig fogja fel,
hogy nincs már remény,
hogy nincs mit tenni,
mert jön a vég
és a mélységbe zuhan
az emberi érzés.

Nem tud hova menni,
nincs más tartománya,
fölszakadnak a sebek
és égnek, mint a láva.
Görcsbe rándul a test,
szorongat a gyász
és a sötét árnyak közt
markol a halál.

Döbbenve nézzük
azt a furcsa fényt,
amely beszökött
a szoba szögletén,
amely könnyet hord
a síró szemekbe
és reményt sugároz
az élő lelkekbe.

Tudod-e mért alszik?

Tudod-e mért alszik
esténként a fény
és mért szakad ránk
annyi sok szenvedés,
mért fázik az este
a zúzmarás télben
és sír a szegénység
a gyermektelen égen?

Mért csapkod a hullám
az óceán vizén
és ázik csupaszra
a pénztelen szegény,
mért veri a jég
a nyújtózkodó levélt
és öli a zsarnokság
a születő reményt?

Mért dörög az ég,
ha esőt remél
s mért nem sír az ember,
ha vér folyik kezén?
Mért süvít a szél,
ha bezárt zugba tér
s mért szól szent beszéd,
hol krisztust tépik szét?

Mért hallgat a csend
a halál küszöbén
és bújik el gyáván
a szoba szögletén?
Mért néma az ember
a vadság idején
és sírhanton keseng
kegyelmes csókokért?

Miért! Miért?

Mit higgyek el?

Mit higgyek el
a fölkent zűrzavarban,
a folyton változó
törvényes panaszban,
a hitben, a szóban,
a prédikáló papban,
az utcasarkon álló
ruhátlan szoborban?

Mit higgyek el,
ha becsapnak az álmok,
ha már a holnap
igazát sem látom,
ha már a szavak sem
őrzik meg a rendet
és piszkos orcában
büszkén kéjelegnek

Mit higgyek el
a hazug szavakban,
az álmokból kifacsart
csepegő csapokban,
a szenteknek szóló
zengő himnuszokban,
a fényben, a szélben
vagy a semmiségben?

Mit higgyek el,
ha igazat nem látok,
ha itt, ha ott, ha mindenütt
a csalás csápja tátong,
ha becsapott felhők
porzanak az égen
és nem tudják már ők sem,
merre visz a végzet.

Segíts dönteni!

Segíts dönteni
a kipusztult fákat,
az elkorhadt törzsű
útjelző táblákat,
a múltba kacsintgató
sanda csizmaszárat
s a fészket elhagyó
hűtlen gólyatársat!

Segíts dönteni
a kipusztult fákat,
a lelküket elhagyó
sorstalan cápákat,
a gyatrákat, gyávákat,
a sírásó kofákat
és a hasznot leső
döbrögis falkákat!

Miért állítasz olyannak emléket?

Miért állítasz
olyannak emléket,
amit feledni kell,
mert sérti az eszménket,
mert hazug színekben
forgatja a múltat
és véres harcainkat
pocsolyába húzza?

Miért állítasz
olyannak emléket,
amely gyáva gyanút hordoz
a hősök szívében,
amely letagadja
a kitűzött zászlót
és koromba keveri
a megszenvedett álmat?

Miért állítasz
olyannak emléket,
amit az emlékezők
már régen elfeledtek,
amit szívükben
másként őriznek
és a temetőkben is
másként temetnek?

Hányan pöffeszkednek?

Hányan pöffeszkednek
magas létraágon,
holott kis széken is
elszédülnek nyáron.

Futnak a kocsikkal,
mint valami báró,
pedig a diplomán
még nincsen is zárszó.

Még nem tettek semmit
a két karos székbe,
de markuk már tele van
díszes oklevéllel.

Nem is tesznek semmit,
hogy fejük ne fájjon,
könnyen bólintanak,
ha kell, hát fele áron.

Mit építsen a nép?

Mit építsen a nép
a futó homokon,
stadiont vagy
házas ablakot,
teremtsen példát,
építsen holnapot
vagy osszon kenyeret
az ócskapiacon?

Tudom, nincs mindig
vagyra alkalom,
mert csak egy szolgálja
az igaz holnapot.
De ha csak a szükség
zörget az ablakon,
nem látjuk meg soha
a fénylő csillagot.

Hogy veri szerte szét

Hogy veri szerte szét
szívünket az átok,
a gyáva gyűlölet,
a sorstalan mámor,
a balga irigység,
a pöffeszkedő báró,
a hazug hitvivő,
a kábító káró,
a féltékeny fúria
és a nagyra vágyó,
a gyilkos szenvedély
és a megcsalt álom.

Hogy veri szerte szét
szívünket az átok,
a lelkünkben tomboló
pusztító káosz.

Mi lesz velünk?

Mi lesz a földdel
és mi lesz velünk,
ha a hegyeken is
vítükör feszül,
ha a hegy és a víz
átöleli egymást
és a csillagok közt
lesz a délibáb?

Mennyi idő van még
a töprengő sorsra,
a világmegváltó
mentő csónakokra,
mennyi idő van még,
hogy bárkát építsünk
és valahol másutt
új hazát teremtsünk?

Kösd magad az éghez!

Kösd magad az éghez,
a földi reményhez,
kösd magad a csillagok
lecsüngő fényéhez,
kösd magad a föld
erős gyökeréhez!

Kösd magad az éghez,
a földi reményhez,
kösd magad az emberek
kinyújtott kezéhez,
kösd magad a szeretet
döbbent erejéhez!

Kösd magad az éghez,
a földi reményhez,
kösd magad a pusztulás
végtelen végéhez,
kösd magad az isten
fölszentelt hitéhez!

Vigyázz a földre!

Vigyázz a földre,
vigyázz a népre,
vigyázz a harang zenéjére,
vigyázz ezer évre,
vigyázz az ősök istenére!

Ne engedd,
hogy ez a föld,
ez a drága élet
felkúszott gazdagok
tanyájába lépjen!

Ne engedd,
hogy ez a föld,
ez a drága élet
sugárzó aranyát
dollárokba mérje!

Ne engedd,
hogy ez a föld,
ez a drága élet
pusztuló por legyen
zsoldosok zsebében

Ne engedd,
hogy ez a föld,
ez a drága élet
idegen test legyen
szívünk közepében!

Szólni kéne többet!

Szólni kéne többet
az igazi hősökről,
az életüket adó
bátor emberekről,
akik vasat vágnak
déli napsugárban
és új csillagot raknak
fel az égi tárba,
akik messze mennek
sötét éjszakában
és örökre eltűnnek
vérvörös ruhában,
akik rendbe rakják
a gyászos tegnapot
és nem kapnak érte
csak gyilkos lőlapot,
akik fölszállnak
a csodaszárnyú géppel
és ott fent maradnak
a madár lakta égen,
akik csak marokra fogják
a kemény kőlapot
s megroppan derekuk
egy nehéz hajnalon.

Szólni kéne többet
az igazi hősökről,
a sorsot fordító
bátor emberekről.

Milyen csodás lesz

Milyen csodás lesz az az este,
mikor egymásra találunk, mikor
egymást átölelve a csillagokra felszállunk.

Félredobjuk a sérelmet, a nyöszörgő
nyavalyát és kezet nyújtunk kitárt
szívvel a jószerencse ablakán.

Hisz egyek vagyunk mi a térben
ősi jogok alapján, véres harcok kötnek össze
évszázados per után.

Megmarkoljuk majd az estét,
két kezünkkel csapunk rá és esküt teszünk
szándékunkra a tiszta hajnal homlokán.

Mi a vers?

A vers a lélek sóhajtozása, egy kiszakadt sóhaj. A vers a lélek szavakba szőtt kitárulkozása. Ez a szavakba bújt sóhaj szubjektív, határtalan és végtelen, múltba tekint és jövőbe lát, szépséget hord és fájdalmat szorít, könnyet sirat és gyönyört csókol, drámaiságot hordoz, cseppre tekint és világot lát.

Külön szeretném kiemelni, hogy a legszebb versek mögött vagy a versekben igen komoly drámai erők feszülnek. Talán nem túlzás azt mondani, hogy nagy vers drámai erők nélkül aligha létezik. Ezt a sóhajt hol az ösztön, hol a ráció formálja szavakká, sorokká, versekké. A szavak egymás mellé fűzése, versszerű sorokba szedése persze még nem vers.

Az alkotó érzésvilága, képessége, teremtő ereje emeli fel ezeket a szavakat egy magasabb régióba, a költészet világába, abba a világba, ahol képeket szül a szó, ahol szabadon szárnyal a szép, ahol értelmet kap a csend, ahol a zene szólamain száll és megtisztul az ember.

Mert a vers nemcsak érzéseket, gondolatokat röpít, hanem hangokat fúj, muzsikál, zenél is.

Az igazi versnek dallama is van. A kötött szótagszám, a hosszú és rövid, a magas és mély hangzású szavak váltokozása, a rímek csengése, a harmóniát

teremtő lüktető erő úgy sodor magával, mint a lemenő nap alatt szóló gregorián ének. Szárnyal és visz bennünket, megemeli lelkünket és szívünket.

Ez a vers igazi értelme és ereje.

A vers mindenkire szól

A vers mindenkire szól, mindenkinek mond valamit, mert a vers annyiféle, ahánnyan olvassák. Hogy kinek, mi tetszik, vagy kinek mért tetszik egy költemény, az majdnem mindegy.

A fontos az, hogy valami megragadja, hogy a vers kapcsolatot teremtsen a hallgató érzéseivel, hogy otthonra találjon az olvasó, a hallgató szívében.

A vers a lélek sóhajtozása, egyedi és egyéni, a legszubbjektívebb valami.

Az a forrás persze, amiből táplálkozik, amiből fakad az nagyon is valóságos. Az élet, a halál, a szerelem, a magány, a szépség, a csúfság, a természet, a világ, nagyon is objektív. A valóság köre azonban szűkebb és tágabb, attól függően, hogy a szerelemről vagy a világ dolgairól szól.

De sajátos, egyéni ízt, színt, képi világot kap a sorokba szedett élet, amikor átszűrődik a költő lelki világán, ahogy sóhajként kiszakad az író lelkéből.

Ahogy József Attila írta:

„ A vers azé, ki szívem versbe kérte és nekem elég a barátság érte. ”

RÉSZLETEK A MEGJELENT ÉS AZ ELHANGZOTT KRITIKÁKBÓL

Bögre Zoltán

„Tar Károly tizedik verskötete, a „Tépázott gyönyörben” a belső vallomás hangsúlyozására s a kimondatlan romantikus vágyak kicsíráztatására vállalkozott.

A versek a múlt-jövő poros köntösében mutatják meg az emberi magányoságból fakadó „tépázott gyönyör” fájdalmas hagyományait, miközben feltárják a fűcsomók között elrejtett apró kívánságokat, titkokat, vagy éppen a csillagokkal egygyé váló, megfoghatatlan álmokat.”

Debrecen 2005. VII. 13. 12 old.

Vitéz Ferenc

„Bármelyik könyvet bárhol ütjük fel, olyan érzésünk támad, mintha népdalokat olvasnánk. Ezt azonban nem elmarasztásként írom, hanem az elismerés szavával. ... S meri vállalni, hogy nemcsak a népdalokból merít, hanem a népiek öröksége is táplálja.

Talán nem véletlen, hogy a hátsó borítón olvasható rövid útmutatásokban (vallomásokban) ott olvassuk Wass Albert és Sinka István nevét. ... Nem lenne hiteles a modernkedés Tar Károly

tollából. A visszatérő, nyugodt szerelem-
érzés tolmácsolásához egyébként is az
egynemű hang illik."

Néző Pont II. évf.

2007. máj.-jún. 377. old.

Lakner Lajos

„Ha a versek témáját nézzük, akkor
úgy látom, hogy alapvetően vallomások
költészetről van szó, ami nagyon fontos
..., hiszen manapság nagyon ritkán
mernek az emberek személyesen vallani.
Általában a szerepek mögé bújnak. ...

Nagyon fontosak ezekben a versek-
ben az érzések és az érzelmek. Alapve-
tően ezek adják meg a versek hangulatát,
a mozgató erejét. Ez az a közeg, ami
miatt sokkal inkább képesek vagyunk
verseihez közeledni. Ezek révén újra-
élhetjük azokat az élményeket, amelye-
ket a költő költészete segítségével lehe-
tővé tesz számunkra. ...

A verseknél különös hangsúllyal esik
latba az emlékezés... Ez a költészet arra
tanít, hogy... meg kell próbálni megtar-
tani azokat az emlékeket, amelyekből így
vagy úgy, de mégis csak felépült a
személyiségünk.”

*Elhangzott Tar Károly: Szép szóval
köszönöm című verskötetének 2009.
ápr. 6-i bemutatóján.*

Ujváry Zoltán

„Tar Károly elsősorban alanyi költő: verseiben azokat az élményeket, benyomásokat, gondolatokat és érzéseket fogalmazza meg, melyek az ő életének mozzanatairól számolnak be. ...

Az alanyi költői karakter azonban mások számára is hiteles és érdeklődésre számot tartó lírai jellemet formál. Az egyes szám első személyű vallomás vagy a megszólítás nem csupán Tar Károlynak az elmúlt s jelen időhöz szóló monológjának része, hanem mindig egy közösség nevében is szól. Ezt a hangot erősíti föl a gyakran népköltészeti ihletésre megformált lírai darabok sora, amelyekben a hagyományos, magyaros ütemhangsúlyokhoz illő képi megoldásokat alkalmazza. ... S ahogyan Holló László képei és Tar Károly versei egymás mellé kerülnek (avagy egymásra találnak)... párbeszédet folytatnak egymással, ... költeménnyé változik a kép, festménnyé íródik a vers. Nemcsak Tar Károly költészete gazdagodott itt újabb árnyalattal, de Holló László művészete is egy más hangulati érzelmi kiterjedést, mondhatni, egy újabb életet kapott.

Tar Károly: A szépség csodája című kötetének előszavából Debrecen, 2009. 6. old.

**EDDIG MEGJELENT
VERSKÖTETEIM**

Miért mondd?

Debrecen, 2000.

Kigombolnám fázós szívem

Debrecen, 2001.

A fecsegő vízparton

Debrecen, 2002.

Szépséges fatornyok

Debrecen, 2002.

A csillagparipák

Debrecen, 2002.

A meghajszolt szerelemben

Debrecen, 2003.

Esti Könyörgés

Debrecen, 2003.

Az ezüsthajú égen

Debrecen, 2003.

Őszi fények

Debrecen, 2004.

Tépázott gyönyörben

Bényi Árpád rajzaival

Debrecen, 2005.

Égig érő puha csendben

László Ákos rajzaival

Debrecen, 2005.

Lassan hull a hervadás

Cs. Uhrin Tibor rajzaival

Debrecen, 2005.

Csak a harmat kacag

Vincze László rajzaival

Debrecen, 2006.

Nyárvégi estéken

Bényi Árpád, László Ákos,

Cs. Uhrin Tibor, Vincze László rajzaival

Debrecen, 2006.

Fehér fényt csiholok

Debrecen, 2007.

Holdszóval ölelkezik

Józsa János, László Ákos,

Cs. Uhrin Tibor, Vincze László rajzaival

Debrecen, 2008.

Szép szóval köszönöm

Debrecen, 2009.

A szépség csodája

költemények

Holló László képeiről

Debrecen, 2009.

A tűnt idő nyomában

László Ákos, Vincze László rajzaival

Debrecen, 2010.

Várom, hogy ébredjen

László Ákos, Vincze László rajzaival

Debrecen, 2010.

Halkuló estéken

Debrecen, 2011.

Mikor hosszú útról

Józsa János, László Ákos,

Vincze László rajzaival

Debrecen, 2012.

Szólj tisztán és hangosan

László Ákos és Vincze László rajzaival

Debrecen, 2013.

Markolom az időt

László Ákos és Vincze László rajzaival

Debrecen, 2014.

Szárnyalj szabadon!

Debrecen, 2014.

TARTALOMJEGYZÉK

Szárnyalj szabadon!

- Szárnyalj szabadon!/7
Légy hű önmagadhoz!/9
Ne hagyd, hogy elnémítsák!/10
Megálltad a helyed/11
Álmodjunk most egyet/13
Álmélkodva nézem/15
Tépd ki a szívemet!/16
Ahogy a madár száll/18
Szorítsd ökölbe!/19

Kergetem a sorsom

- Kergetem a sorsom/23
Gyakran gondolok már/24
Messze van már nagyon/25
Hogy szerettem hajdan/26
Álmomban az este/27
Csillagok, csillagok/28
Nem szólok már bele/29
Néha már úgy érzem/30
Naponta szülted/31
Milyen szépen vártad/33
Sok, sok éve már/34
Hogy ragyog a csizmám/35
Szedek neked/36
Olyan most a szemed/37
Sosem tudom/38
Olyan könnyű minden/39
Hogy nyűjük magunkat/40

Óh, te csodás szépség!
Óh, te csodás szépség! / 43
Szár az ágakon / 44
Jöjj el hozzánk újra! / 45
Csak ülnek, csak ülnek / 46
Ne szeresd az éjszakát! / 48
Milyen lesz az édes álom? / 49
Ne hidd, hogy most... / 50
Óh, te fényt fakasztó / 51
Óh, te drága, jó... / 52
Tavaszi sóhaj / 53
Milyen szép és csodás / 54
Építs bátran nagy tornyokat! / 55
Mennyi mindent köszönünk / 56
Mennyivel jobb / 57
Igazat mond / 57
A csend / 58
Hull a sárga levél / 58
Mint egy régi sámán / 59
Holló László: Fuvaros szekér / 61

Szétszakadt a világ
Szétszakadt a világ / 65
Nem vigasztal az / 66
Hulló csillagok / 67
Vajon merre? / 68
Mettől meddig terjed? / 69
Tudod-e, miért alszik? / 70
Mit higgyek el? / 72
Segíts dönteni! / 74
Miért állítasz...? / 75
Hányan pöffeszkednek? / 76
Mit építsen a nép? / 77

Hogy veri szerte szét / 78
Mi lesz velünk, / 79
Kösd magad az éghez! / 80
Vigyázz a földre! / 81
Szólni kéne többet! / 82
Milyen csodás lesz / 83

Mi a vers? / 85
A vers mindenkihez szól / 86

Részletek a megjelent és
az elhangzott kritikákból / 87

Eddig megjelent versköteteim / 91

Tartalomjegyzék / 94